

фия всичкият народъ са сбра на погрѣбенъето му, което са извършваше при жаловитий звѣнъ на звонарницитѣ, покрити съ черно платно, и съ всевъзможни бѣлѣзи на всеобщъ почитъ и на всеобща искренна жалѣйка. Като исказа признателността и съжалѣнъето на тринайсетъ колонии за тозъ гениаленъ (духовитъ) благодѣтель, за тозъ мѣжественъ освободителъ, конгресътъ рѣши и подписа да стане всеобщи тримѣсеченъ трауръ (желѣйка) за всички Америка.

Когато извѣстието за смъртъта на Франклина пристигна въ Франца, законодателното ѣ събрание бѣше занимамо съ свои работи. Краснорѣчивийтъ истѣлкователъ на всеобщата скърбъ, Мирабо застаналъ на 11 Юния на трибуната и извикалъ: « Франклинъ умрѣ! Завърна са въ лоното на Божеството генийтъ който освободи Америка и излѣ върху Европа ручейка отъ просвѣщение. Мѣдрецътъ, който еднакво принадлежеше и на двѣтъ страни на свѣта, чловѣктъ за когото сѣ препиратъ една съ друга историята на наукитѣ и историята на господарствата, безъ съмненъе принадлежи въ разреда на най високитѣ сѣщества въ чловѣческия родъ.

« Политическитѣ кабинети обикновенно забѣлѣжаватъ смъртъта на великитѣ людѣе само въ надгробнитѣ имъ похвали; придворний етикетъ (церомония) често предписва лицемѣрна желѣйка. Народитѣ трѣбва да носятъ тѣзи желѣйка подиръ своитѣ благодѣтели; представителитѣ на народитѣ сѣ длѣжни да препорѣчватъ уваженъето на народа само когато са касе до героитѣ на чловѣчеството.

« Конгресътъ определи на четирнайсетъ ща-